

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Hospodářská správa města Bruntál, příspěvková organizace**, se sídlem Požárníků 130/10, Bruntál, zastoupena JUDr. Vilémem Urbišem, advokátem se sídlem Nová 1404/22, Bruntál, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2022, č. j. 8 A 130/2019-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2019, č. j. MZP/2019/580/10481048.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a současně potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále jen „inspekce“), ze dne 19. 3. 2019, č. j. ČIŽP/49/2019/3221, kterým byla stěžovatelce ve společném řízení uložena pokuta ve výši 200 000 Kč podle § 88 odst. 3 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), za spáchání dvou přestupků, a sice:

- (i) přestupku podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť škodlivě zasáhla do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu ptáka – rorýse obecného (*Apus apus*) – tím, že zničila jím užívané sídlo, když při zateplení dvou panelových bytových domů v Bruntále na ulici Květná 1724/44 a 1725/46 dne 30. 3. 2018 montážní penou zneprístupnila podstřešní ventilační otvory a následně je trvale překryla izolační hmotou a fasádou;
- (ii) přestupku podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť porušila podmínky (č. 2. a č. 3.) v rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 109022/2016 a č. j. MSK 84842/2016 o povolení výjimky podle § 56 téhož zákona tím, že jednak zahájila stavební úpravy až v dubnu 2018, aniž by otvory vhodné ke hnízdění rorýse obecného překryla závěsem z průsvitné tkaniny, jednak nezachovala všechny podstřešní ventilační otvory na výše uvedených bytových domech (jež měla navíc opatřit plastovými ochrannými mřížkami s odstraněnými lamelami).

[3] Inspekce vycházela z výsledků kontroly, kterou na základě podnětu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje sama vykonala, a všechny relevantní skutečnosti zaznamenala v protokolu o kontrole ze dne 1. 8. 2018, č. j. ČIŽP/49/2018/7589, potažmo jeho dodatku ze dne 1. 10. 2018. Následně inspekce se stěžovatelkou zahájila společné řízení o přestupcích, v jehož rámci vyřídila i námitky stěžovatelky proti kontrolním zjištěním [§ 14 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů]. Řízení o přestupcích vyústilo ve shora uvedené rozhodnutí inspekce, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Proti rozhodnutí inspekce podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný zamítl (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala, že inspekce nenařídila ústní jednání, jakož i některé otázky týkající se její odpovědnosti za přestupky a výše uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že žádnou z pěti žalobních námitek městský soud neshledal důvodnou, zamítl žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V odůvodnění rozsudku městský soud souhlasil s inspekcí, resp. žalovaným, že v žádosti o nařízení ústního jednání stěžovatelka nenavrhla takové důkazy, k jejichž provedení by mělo ústní jednání sloužit, ani neuvedla jiné důvody, pro které by jeho nařízení bylo nezbytné. Dále městský soud uvedl, že nemá pochyb ohledně odpovědnosti stěžovatelky za druhý přestupek spočívající v porušení podmínek výjimky udělené dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Byla to stěžovatelka, které byla tato výjimka udělena, a proto právě stěžovatelka odpovídala za její dodržení. Pokud jde o první přestupek spočívající ve zničení užívaného sídla rorýse obecného, ani u něho nakonec neměl městský

pokračování

soud pochyb o deliktní odpovědnosti stěžovatelky, a to na základě závěrů judikatury a zejména skutečnosti, že přímý pokyn k zaslepení podstřešních ventilačních otvorů vydal zástupce stěžovatelky. Jde-li o dřívější rozhodnutí žalovaného v obdobné věci, v níž bylo řízení o daném přestupku zastaveno, uvedl městský soud, že se jednalo o odlišné skutkové okolnosti; město Bruntál zde pouze objednalo demoliční práce, ale nijak se na nich nepodílelo ani je na místě neřídilo, neudílelo přímé pokyny. Městský soud též odmítl, že by byly právní předpisy vůči stěžovateli aplikovány nedůvodně tvrdě a formalisticky.

[6] Ve vztahu k poslední námitce týkající se výše pokuty pak městský soud poznamenal, že správní orgány své rozhodnutí podrobně odůvodnily, včetně polehčujících i přitěžujících okolností, a stěžovatelka vůči tomu nevznáší přiléhavou oponenturu. V řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka zničila užívané sídlo rorýse obecného, neboť inspekce doložila s odkazem na nálezovou databázi ochrany přírody (dále jen „NDOP“) a biologický průzkum z roku 2015, že v podstřešních ventilačních otvorech předmětných budov nade vši pochybnost pravidelně hnízdlu několik párů rorýse obecného. Stěžovatelka tyto otvory zničila, resp. je zcela zneprístupnila. Stejně tak bylo prokázáno, že stěžovatelka porušila podmínky udělené výjimky. Skutečnost, že nebyl zaznamenán úhyn žádného jedince rorýse obecného, není z hlediska posouzení věci relevantní; stěžovatelka byla uznána vinnou – v obou případech – za jednání, které přímo (první přestupek) či nepřímě (druhý přestupek) vedlo k zániku užívaného sídla rorýse obecného, nikoliv k úhynu konkrétních jedinců.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Poté, co stěžovatelka stručně popsala základ sporu, soustředila své námitky výhradně vůči pokutě, která jí byla za oba přestupky uložena, potažmo odůvodnění městského soudu, které v tomto ohledu měla za příliš stručné a nedostačující. Stěžovatelka připomněla, že současně se žalobou podala i návrh na přiznání odkladného účinku s tím, že v případě nutnosti úhrady pokuty 200 000 Kč bude muset vyžadovat prostředky od svého zřizovatele, neboť danou částkou nedisponuje, a tento požadavek tak bezprostředně zasáhne do činnosti města Bruntálu. Návrhu městský soud vyhověl, přiznal žalobě odkladný účinek – a to mj. právě proto, že se v případě stěžovatelky jedná o příspěvkovou organizaci města Bruntál. Stejnými kritérii se však již městský soud neřídil při meritorním přezkumu, když v podstatě pouze odkázal na odůvodnění výše pokuty ze strany inspekce a žalovaného.

[8] Městský soud navíc argumentoval ve vztahu k možnému následku protiprávního jednání stěžovatelky údaji z roku 2015. Vzal totiž za prokázané, že došlo ke zničení užívaných sídel rorýse obecného, který byl v daném místě lokalizován v roce 2015, což již nebylo v přestupkovém řízení nijak dále objektivizováno. Podle stěžovatelky je přitom naprosto nesporné, že nebyl zjištěn v důsledku jejího jednání žádný úhyn rorýse obecného. Vzhledem k tomu, že jednáním stěžovatelky nenastal škodlivý následek, resp. nebyl vůbec zjištěn, jeví se uložená pokuta jako nepřiměřeně přísná. Právě proto měl městský soud dle stěžovatelky přistoupit k moderaci pokuty. Tato by neměla být pro delikventa zničující a mělo by se vycházet též z jeho majetkových poměrů, a to v době rozhodování o výši pokuty.

[9] Inspekce, resp. žalovaný o výši pokuty rozhodoval v roce 2019 a městský soud až v březnu 2022. Od té doby ovšem nastaly celosvětově velké změny, které zasáhly i Českou republiku (pandemie koronaviru, válka na Ukrajině) a které se bezprostředně dotkly i města Bruntálu coby zřizovatele stěžovatelky. Došlo k odnětí bankovní licence SBERBANK CZ, a.s., u které mělo město uloženy finanční prostředky přesahující částku 48 000 000 Kč, což stěžovatelka doložila přehledem účetních zůstatků ve snaze aktualizovat své majetkové poměry; k nim odkázala též na inventarizační zprávu za rok 2021. Závěrem znovu stěžovatelka připomněla, že v případě úhrady uložené pokuty bude muset vyžadovat prostředky od svého zřizovatele, což zasáhne do jeho činnosti přinejmenším ve formě nutnosti alokovat finanční prostředky v rámci již schváleného rozpočtu, provést rozpočtové změny a další úkony.

[10] Žalovaný k předložené kasační stížnosti konstatoval, že ji nepovažuje za důvodnou, a proto navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že úhyn konkrétních jedinců rorýse obecného nebyl předmětem řízení, a tudíž ani nebyl kladen stěžovateli k tíži při stanovení výše pokuty. Je tedy zjevné, že nemůže být ani důvodem pro snížení pokuty. Tu žalovaný nepovažuje za zjevně nepřiměřenou, natož likvidační. K případné moderaci pokuty pak poznamenal, že jejím předpokladem je návrh, který stěžovatelka v řízení u městského soudu neuplatnila. Městský soud tak nebyl oprávněn k moderaci pokuty a na její výši nemohou nic změnit ani posléze nastalé skutečnosti, na které stěžovatelka upozornila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského, resp. městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jádro sporu se s ohledem na obsah kasační stížnosti koncentruje již jen na otázku uloženého správního trestu – a to pokuty ve výši 200 000 Kč, s níž stěžovatelka nesouhlasí. Argumentuje přitom v několika rovinách. Rozsudku městského soudu stěžovatelka v první řadě vyčítá nedostatečné odůvodnění. Nejvyšší správní soud výhrady stěžovatelky v tomto směru nesdílí. I když se k otázce pokuty vyjádřil městský soud stručně (bod 42. odůvodnění rozsudku), toto vyjádření odpovídá obsahu uplatněné žalobní námítky. Napadený rozsudek tak rozhodně nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že městský soud částečně odkázal rovněž na odůvodnění rozhodnutí inspekce, potažmo žalovaného a že žalobě přiznal odkladný účinek, jak naznačuje stěžovatelka.

pokračování

[14] Obecně platí, že přiznáním odkladného účinku žalobě soud nijak nepředjímá své meritorní rozhodnutí o věci samé – srov. § 73 s. ř. s., který stanoví podmínky přiznání odkladného účinku žalobě. Pokud městský soud návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověl s ohledem na újmu, která by mohla vzniknout stěžovateli jako příspěvkové organizaci města Bruntál, resp. samotnému městu Bruntál, popř. jeho zaměstnancům, pouze sistoval účinky napadeného rozhodnutí, včetně povinnosti stěžovatelky zaplatit pokutu, která byla splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí inspekce. To znamená, že pokutu nebylo nutno zaplatit ve lhůtě splatnosti, nikoli ovšem to, že by ji nebylo nutno zaplatit vůbec, resp., že by snad byla pokutou nepřiměřenou z toho titulu, že stěžovatelka je příspěvkovou organizací; k tomu v podrobnostech viz dále.

[15] Lze akceptovat též odkaz městského soudu na odůvodnění obou správních rozhodnutí – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, podle něhož je přípustné, aby si krajský, resp. městský soud osvojil správné závěry rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu, je-li toto rozhodnutí řádně odůvodněno. Rozhodnutí žalovaného v daném případě řádně odůvodněno bylo, a to včetně náležitého zvážení jak polehčujících okolností (srov. osazení budov hnízdními budkami jako částečnou kompenzaci protiprávního jednání stěžovatelky či „schválení“ likvidace původního hnízdiště ze strany biologického dozoru), tak okolností přitěžujících (srov. vědomost stěžovatelky stran ochrany rorýse obecného v důsledku výjimky, o níž sama požádala, jakož i to, že stěžovatelka již byla za přestupek související se zásahem do biotopu tohoto zvláště chráněného ptáka sankcionována).

[16] S ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu se principy a pravidla trestnosti trestných činů uplatní přiměřeně i pro oblast přestupků; k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS. Podobně jako v případě trestného činu, tak i v případě přestupku je jedním z jeho formálních znaků skutková podstata – tu charakterizují objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Jde-li o objektivní stránku přestupku, její podstatou je jednání, následek a příčinný vztah mezi nimi.

[17] Následkem se obecně rozumí porušení nebo ohrožení hodnot, které jsou objektem přestupku – zde konkrétně se jedná o hodnoty a zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Jedním z nich je nepochybně i zájem na zvýšené ochraně zvláště chráněných živočichů a to mj. prostřednictvím toho, že je třeba respektovat podmínky výjimky ze zákazů u těchto živočichů, kteří jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích; chráněna jsou též jimi užívaná přirozená i umělá sídla a biotop (§ 50 ve spojení s § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny). Tuto ochranu ovšem stěžovatelka nerespektovala, nesplnila podmínky výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů, která jí byla udělena, a ve výsledku pak devastujícím způsobem zasáhla právě do přirozeného prostředí a vývoje rorýse obecného, což ostatně v kasační stížnosti ani nezpochybňuje. Naplnila tak skutkovou podstatu obou přestupků, u nichž není jako následek nutně vyžadován úhyn rorýse, jak již případně poukázal městský soud.

[18] Následkem obou přestupků stěžovatelky bylo ohrožení rorýse obecného jako zvláště chráněného druhu živočicha – a to v důsledku nedodržení podmínek výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a nedovoleného zásahu do jeho přirozeného vývoje

zničením hnízdiště ve dvou panelových domech na sídlišti v Bruntále (ulice Květná 1724/44 a 1725/46), u nichž byla v roce 2018 provedena rekonstrukce spočívající především v zateplení obvodového pláště a střechy. Právě v rámci zateplení totiž došlo ke znepřístupnění ventilačních otvorů u těchto domů vedených jako registrované hnízdiště rorýse obecného v NDOP, což je databáze určená mj. k zadávání dat o výskytu chráněných druhů živočichů a představuje výsledek dlouhodobé aktivity Agentury ochrany přírody a krajiny ČR v oblasti druhové ochrany. Dle této databáze byly oba panelové domy hnízdištěm rorýse obecného, což potvrdil i biologický průzkum provedený v roce 2015 Mgr. E. T. za Českou ornitologickou společnost, podle něhož zde může hnízdit menší počet párů (1 až 5). Na základě toho, i s přihlédnutím k obecné biologii rorýse obecného (ten si hnízdo staví v dutinách a štěrbinách různých typů vyšších staveb, např. právě na městských sídlišťích), žalovaný považoval předmětné budovy za hnízdiště tohoto zvláště chráněného druhu ptáka.

[19] Z uvedeného vycházel též městský soud a NSS s ním nemá důvod nesouhlasit. Byla-li stěžovatelka opačného názoru, neměla vůbec žádat o výjimku ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. mohla a měla se primárně bránit (podat odvolání) proti rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 109022/2016 a č. j. MSK 84842/2016 o této výjimce (vydané zvláště na každý z obou panelových domů). Nic takového však z obsahu spisu ani tvrzení stěžovatelky nevyplývá, naopak je zřejmé, že ochranu rorýse obecného jako zvláště chráněného druhu ptáka akceptovala. Těžko tedy nyní může důvodně namítat, že se jednalo o ochranu „zastaralou“ (z roku 2015), resp. ochranu, která v době přestupkového řízení (vedeného v roce 2018 a 2019) nebyla objektivizována.

[20] O nutnosti ochrany rorýse obecného nebyla v daném případě žádná rozumná pochybnost, o čemž ostatně svědčí i předchozí postup stěžovatelky, jež na ochranu tohoto ptáka přistoupila, a bylo na ní, aby podle toho také náležitě jednala, což se evidentně nestalo. Dopustila se dvou přestupků, za což jí inspekce ve společném řízení uložila pokutu podle ustanovení vztahujícího se na přestupek přísněji trestný (srov. § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů), tj. přestupek podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny. Za tento přestupek lze podle § 88 odst. 3 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny uložit pokutu do 2 000 000 Kč. Stěžovatelce byla uložena pokuta 200 000 Kč, tj. ve výši 10 % zákonného rozpětí (horní hranice sazby).

[21] Pokud jde o stěžovatelkou namítnou moderaci uložené pokuty, tedy její snížení či upuštění od ní, nutno poznamenat, že předpokladem této možnosti ze strany soudu je jednak pokuta uložená „*ve zjevně nepřiměřené výši*“, jednak příslušný návrh – viz § 78 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka v žalobě žádný výslovný návrh na moderaci pokuty neučinila. Městský soud tak vůbec nemohl institut moderace aplikovat a vyšel z toho, že pokuta uložená ve výši 200 000 Kč z hlediska zákonnosti ob stojí. Tento závěr sdílí i Nejvyšší správní soud a připomíná, že výše pokuty zrcadlí všechny relevantní aspekty pro ukládání správních trestů, a to zejména povahu a závažnost přestupku, který byl vyhodnocen jako mimořádně závažný. Ze strany stěžovatelky totiž došlo k porušení předem daných podmínek výjimky udělené dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, což vedlo k ohrožení zájmu na ochraně rorýse obecného – zvláště chráněného druhu ptáka. K tomu ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti nic konkrétního nenamítá; vedle případné moderace pokuty, kterou ovšem v řízení u městského soudu nenavrhla (a NSS sám nemá pravomoc moderaci provést), poukazuje

pokračování

pouze na nepřiměřenost pokuty kvůli svým majetkovým poměrům a změnám, které v čase od rozhodnutí správních orgánů nastaly.

[22] Jakkoli stěžovatelkou avizované změny – pandemii onemocnění COVID-19 nebo ruskou agresi na Ukrajině – nelze zlehčovat, nutno připomenout, že správní soudnictví je založeno na retrospektivním přezkumu, jenž je fixován ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný rozhodoval v roce 2019. V danou dobu ještě žádná ze změn nenastala, tudíž k nim těžko mohl žalovaný přihlídnout a logicky je následně nemohl předmětem svého přezkumu učinit ani městský soud; tuto zcela zásadní skutečnost stěžovatelka pomíjí (nehledě na to, že argumentuje jen jednostranně, když poukazuje na prostý běh času a změny, které s sebou přinesl, avšak pomíjí i pomyslnou druhou stranu téže mince jako např. inflaci, k níž v mezidobí došlo a díky níž nepochybně poklesla i reálná výše pokuty).

[23] Jistě, uložená pokuta není bagatelní, avšak na druhou stranu není ani v takové výši, aby bez dalšího – sama o sobě – vedla k ukončení činnosti stěžovatelky, existenčním potížím, platební neschopnosti nebo jiným podobným důsledkům chápaným judikaturou jako zjevně likvidační; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS.

[24] Stěžovatelka je příspěvkovou organizací obce, tedy právnickou osobou veřejnoprávního charakteru zřízenou z důvodu zabezpečení neziskových forem činnosti – zde zejména správy domů a nemovitostí svého zřizovatele, kterým je město Bruntál. Úhrada pokuty tak může zasáhnout i město Bruntál, což ovšem souvisí s tím, jak si uspořádalo svoji vlastní činnost a také se samotnou podstatou trestu. Pokuta ve výši 200 000 Kč jen stěží může významně ovlivnit hospodaření a vůbec fungování tohoto okresního města, které musí být schopno soustředit dané finanční prostředky, byť to může vyžadovat větší či menší změny v jeho rozpočtu, jak namítá stěžovatelka. To však neznamená, že by uložená pokuta byla likvidační či nezákonná. Každá pokuta musí působit nejen preventivně, tj. musí přimět stěžovatelku k nápravě, resp. odradit ji i jiné osoby od páchání obdobných přestupků, ale též represivně, tzn., že by měla být do jisté míry citelná a zasáhnout určitým přiměřeným způsobem do majetkových poměrů stěžovatelky, potažmo jejího zřizovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal podanou kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. května 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu